

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
II

РЕДАКТИРАТЬ:
ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ
Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ
ПИЛИГРИМЪ

Одобрень и препоръченъ отъ Министерството
на Народното Просвѣщение съ окръжно
№ 19263 отъ 16 юний 1933 год.
Броятъ 2 лева

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв.
ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв.
Адресъ на редакцията
УЛ. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ

БРОЙ
16

Тъй е по закона

Единъ селянинъ водилъ на пазаря натоварено магаре съ дърва. Сигналъ до края на града, срещналъ единъ бръснарь и го замолилъ:

— Вземи, байно, тия дърва. Много сж евтини.

— Колко струватъ?

— Ами петдесетъ лева.

— Не, скъпи сж! Ще ти дамъ тридесетъ лева за всички дърва, които сж върху магарето.

Селянинътъ се съгласилъ. Той получилъ паритъ и разтоварилъ дървата. Но бръснарьтъ снелъ и самаря отъ гърба на магарето, като казалъ:

— И това влиза въ пазарлъка!

— Какъ може! Това не спада въ товара.

— Спада, спада! — казалъ бръснарьтъ. Казахъ ти, че купувамъ всички дърва върху магарето, а и самарятъ е отъ дърво.

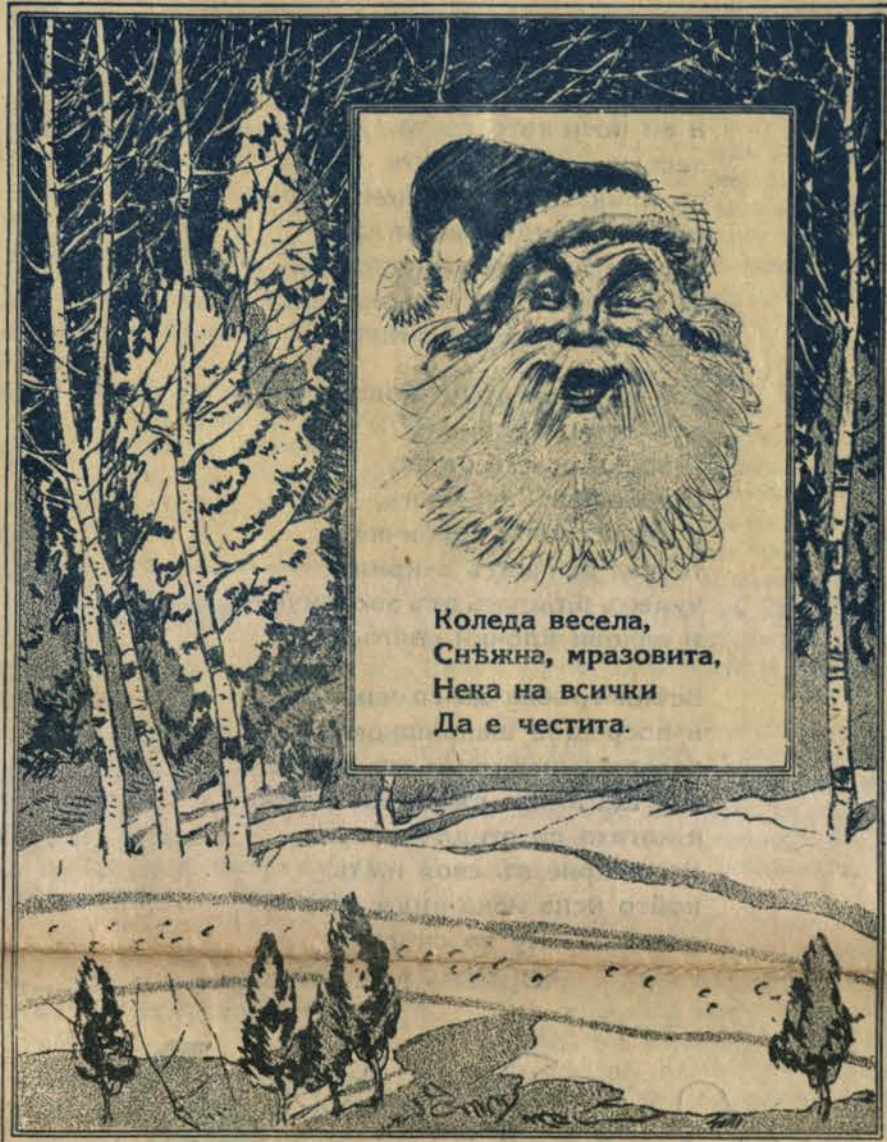
Селянинътъ отишелъ при кадията, за да му се оплаче. Кадията казалъ:

— Бръснарьтъ е правъ. Така си е по закона. Тръбва да се подчинишъ.

Следъ това кадията пришепналъ нѣщо тихичко на ухото на селянина. Селянинътъ се усмихналъ и си отишелъ.

Подиръ една седмица, ето селянинътъ отива при бръснаря.

— Можешъ ли обрѣсна мене и другаря ми? — запиталъ селянинътъ.

Коледа весела,
Снѣжна, мразовита,
Нека на всички
Да е честита.

— Двамата ще платите десетъ лева!

— Добре, първо брѣсни мене! — и му далъ въ ржцетъ десетъ лева.

Бръснарьтъ го обрѣсналъ и запиталъ:

— Ами къде е другаря ти?

— Ей го тамъ предъ дюкяна!

Бръснарьтъ погледналъ на улицата и казалъ:

— Не виждамъ никого!

— Я вижъ по-добре!

— Ама гледамъ, нѣма никой освенъ едно магаре.

— Е, то е моя другарь.

— Какво казвашъ? Нима ще брѣсна магаре?

— Ще го обрѣснешъ! Тъй сме се пазарили! Казахъ ти, че ще брѣснешъ мене и другаря ми и ти поиска за двама ни десетъ лева.

Разсърдилъ се бръснарьтъ за тая подигравка и отишелъ при кадията. А кадията му казалъ:

— Тръбва да обрѣснешъ и магарето. Така е по закона, по този сжщия законъ, по който взе заедно съ дървата и самаря.

— Ама какъ да обрѣсна магарето?

— Както се следва и то всрѣдъ пазаря.

Ядосанъ бръснарьтъ отвелъ магарето на пазаря, сапунисалъ го съ две кофи гѣна и започналъ да го брѣсне.

Сбралъ се около него много народъ да гледа. Гледали и се смѣли на бръснаря и хвалили справедливия кадия.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

ОБИТАТЕЛЪТЪ НА ЛУНАТА

Когато „Свѣтковица“, кацна всички тия странни сжщества, които бѣха обградени на голѣми кржгъ мѣстото, гдето паднаха знамената, се разбѣгаха бързо, прѣснаха се и се изгубиха задъ близкитъ хълмчета, прѣснати като грамадни островчета пирамиди, задъ които се простираше веригата на висока планина.

Преди да слѣзе отъ машината, Янъ Бибиянъ прегледа всички апарати и инструменти за измѣрване и изследване и следъ това даде първата радиотелеграма отъ луната. Тя бѣше кратка:

„Пристигнахме благополучно и кацнахме бодри. Луната е обитаема отъ живи сжщества, съ които не сме влѣзли въ съприкосновение, защото току-що кацнахме. Горещината е голѣма. Ще пращамъ ежедневно свѣдения“.

Въ сжщия мигъ голѣмитъ радиостанции на земята получиха съобщението и подиръ нѣколко часа вестниците отъ цѣлия свѣтъ съобщаваха новината.

Иа, която непрестанно седѣше до апарата, скокна отъ радостъ и заплѣска съ ржце.

— Лиана, татко! — развика се тя.

— Янъ Бибиянъ се обади отъ луната. Пристигналъ благополучно.

Морскиятъ капитанъ и Лиана се втурнаха развълнувани при апарата, по който Иа, развълнувана, пращаше поздравъ на Янъ Бибиянъ.

Докато Янъ Бибиянъ водѣше разговоръ съ земята, Калчо бѣ отворилъ вече капака, презъ който се влизаше въ „Свѣтковица“ и застаналъ на стълбичката бѣ изхлузилъ цѣлото си тѣло навънъ и гледаше.

Понеже слънцето блещѣше силно и ослѣпителни отражения отъ осветенитъ червени, жълти, сини и разноцвѣтни липи, които стояха като голѣми петна по планинитъ, даваха отражения, които силно дразнѣха очитъ, Калчо си турна голѣми черни очила и почна съ любопитство да наблюдава.

Скоро невисоко надъ него прехвъркна нѣкакво животно, прилично на магаре, съ дълги уши, съ ципеста опашка, разперена като вѣтрило и съ голѣми крила като на прилепъ. Върху него бѣ възседнало едно друго животно, което напомняше човѣкъ, но все пакъ много се различавашъ отъ него.

— Янъ Бибиянъ, — обади се презъ капака Калчо, като се наведе, — надъ насъ хвърчи едно магаре, възседнато отъ нѣкакъвъ страненъ човѣкъ! — извика Калчо.

Янъ Бибиянъ отвори другия капакъ и погледна. Но понеже ослѣпителната свѣтлина блѣсна отведнажъ въ очитъ му, той примижа и се повърна да сложи черни очила. Когато погледна отново, надъ тѣхъ почна бавно да обикаля чудното животно съ своя чуденъ ездачъ, който държеше въ ржка нѣщо като юзда и управляваше хвърчащото, като издаваше нѣкакви звукове, които не можеха да се схванатъ добре, но които приличаха на думи.

Понеже тоя хвърчащъ всадникъ почна да се върти бавно надъ главитъ имъ, Янъ Бибиянъ и Калчо можеха добре да го разгледатъ.

Интересно бѣ, че той бѣ облеченъ въ нѣкаква зелена, прозрачна, като че ли отъ стъкло дреха, която се

развѣваше като голѣмо наметало. Краката му бѣха съставени отъ тъмно-кафени прешлени, като краката на, нѣкои земни голѣми брѣмбари и отдолу свѣршваха съ голѣми кълбообразни стжпала. Дветъ му ржце, съ които държеше юздитъ, бѣха сжщо така отъ прешлени, които имаха дълги прешленни прѣсти, на които по долната частъ, като мазоли, бѣха наредени нѣкакви голѣми, колкото орехи, мехурчета.

Главата на тоя обитателъ на луната стоеше направо на тѣлото му, неотдѣлена отъ никаква шия. Намѣсто уши имаше две голѣми пипала като пера, устата му бѣха голѣми, издадени напредъ и бѣлитъ му зжби не се покриваха отъ никакви устни. Очитъ му бѣха голѣми, поставени като въ кутии отъ дветъ страни на сплесканъ носъ и клепкитъ му представляваха две голѣми, кржгли люспи, които като мигаха, затваряха се и леко тракаха, като нѣкои кутии за цигари.

Понеже тоя хвърчащъ всадникъ дълго се въртѣ надъ току-що пристигналитъ гости на луната и мърдаше по всевъзможенъ начинъ пипалата на главата си и се навеждаше надолу, Янъ Бибиянъ разбра, че имъ дава нѣкакъвъ знакъ, свали шапката си и почна да я размахва къмъ него.

Хвърчащиятъ, види се, разбра това и издаде нѣкакъвъ особено радостенъ звукъ, който приличаше на поздравъ, а устата му се отвори на усмивка.

— Брърррр... танцуц...

Янъ Бибиянъ се опита да му подражава и сжщо извика:

— Брррр... танцуц...

Като чу това, хвърчащиятъ се развика още по-високо, придърпа юздата на своето хвъркато магаре и слѣзна долу близо до „Свѣтковица“. Магарето прибра крилетъ и опашката си,

кацна на четиритъ си крака, а неговиятъ ездачъ скочи отъ него, падна на колѣне и почна бързо да се навежда и изправя, като с: подпираше на ржцетъ си.

— Кланя се, кланя се! — завика Калчо.

— Кля-кля-кля, — звика кланящиятъ се и почна да протѣга ржце нагоре къмъ „Свѣтковица“, кждето се подаваха Янъ Бибиянъ и Калчо.

— Да слѣзнемъ ли? — попита Калчо, като се обърна къмъ Янъ Бибиянъ.

— Е да, не можемъ все тукъ да стоимъ. Дошли сме гости на луната — нека слѣзнемъ. Въ всѣки случай, да си вземемъ и пушкитъ.

Двамата бързо взеха пушкитъ, запасаха патронашитъ и единъ по единъ слѣзнаха отъ „Свѣтковица“. Първи слѣзе Янъ Бибиянъ. Той се приближи до странния човѣкъ, който се кланяше и му извика:

— Поздравявамъ те, жителю на луната. Поздравявамъ те отъ далечната земя.

Кланящиятъ се скокна отведнажъ. Голѣмитъ топки, които представляваха стжпала, а му, се издуха и увеличиха двойно. Той почна да подскача на едно мѣсто и благодарение на тия топки се вдигаше високо по десетина метра. Той дълго скачаше така на едно мѣсто, говорѣше нѣкакви неразбираеми думи и чукаше ржцетъ си една о друга. Това чукане произвеждаше звукъ като отъ чукането на две дървени лъжици.

— Това е нѣкакъвъ танцъ, — каза Янъ Бибиянъ. — Той изказва радостта си отъ насъ.

— Да, изглежда много веселъ, — рече Калчо.

(Продължава)